

ORTUTAY PÉTER

A PIROS HETES

Budapestre beszökött az ősz. De csak a naptári, mert a nap már reggel is ragyogott, a levegő langyos, majd dél körül meleg, sőt, nagyon meleg volt, úgyhogy a tinilányok levetették pulcsijukat, a derekukra tekerték, s a farmer nadrág felett pucér lett a hasuk, villant a válluk és hófehér fogsoruk, és még mellbimbójuk is kirajzolódott a feszes kis trikók alatt. A többi nőnemű lény sem különb ebben a városban. A ballonkabát, a kardigán, a dzseki, mind lekerül a női testekről, a harisnya a lábakról, s a meztelen combok és mellek kavalkádja az egész város, mint a strand Nassauban. A pesti nőnek mindig melege van, s ennek megfelelően öltözik. Csak úgy ring az egész Pest-Buda. Itt nem hordanak a lányok, asszonyok melltartót. Minek? Az zavarná őket a mozgásban.

Az öregúr reggel hét harmincháromkor szokott felszállni a piros hetesre az Etele városközpontban, az Etele és a Tétényi út sarkán. Már megszokta. Mehetett volna egy félórával később, de a többi fővárosi embertől eltérően nem szeretett rohanni, nem szeretett csak úgy – szokta volt mondogatni – „beesni a munkahelyre”. Inkább indult egy kicsit korábban, hogy elkerülje a csúcsot és a dugókat, ami ezen a járaton gyakori, hisz a busz átszeli egész Pest-Budát, és ráadásul épp a legforgalmasabb helyen. No meg azért, hogy megérkezvén, körülnézhessen asztalán, rendezkedjen, és a napi munkára összpontosíthasson. Az öregúr a Hold irodalmi szerkesztőségben dolgozott a Keletinél: kéziratosokat olvasott és fordított. Három nyelven – angolul, oroszul és németül – tudott. Az angolt és az orosz folyékonyan beszélte is. A németet, különösen az írott nyelvet, jól értette: ritkán kellett szótároznia.

Legtöbbször le tudott ülni. A busz a Kelenföldről indult, és az Etele városközpont a második megálló volt. Úgyhogy, amikor az öregúr felszállt, még volt bőven ülőhely. Ha tehette, rögtön a csuklós busz közepén, háttal a menetiránynak foglalt helyet, az ablak mellett. Nézegette a forgalmat, a fel- és leszálló embereket, a mindig rafináltan csinos pesti nőket és fiatal lányokat. Éppúgy szerette őket, mint Kosztolányi az őskorban, akinek nevét egy tér is megörökítette ezen a vonalon, melyen a piros hetes közlekedett: a Kosztolányi tér a Feneketlen-tó mellett. A buszon különböző gondolatok röpködtek fejében. Utazás közben nem szeretett olvasni.

Ha hét harmincháromkor szállt fel a buszra, ami szokása volt, akkor – két-három vagy talán már több éve is volt annak, hogy felfigyelt rá – a Móricz Zsigmond téren felpréselte magát egy zajosabb iskolás csoporttal egy tizenkét-tizenhárom éves kislány is, aki valahogy és valamiért feltűnt az öregúrnak. Az igazság az, hogy megtetszett neki a kislány. Amikor először látta, még teljesen éretlen volt. Nem volt kimondottan szép. Sőt, akár csúnyácskának is lehetett volna mondani a kissé túl kerek arca, a kerekded álla alatt kirajzolódó tokácska, és a nem egészen szabályos fogsora miatt. Később az öregúr azt is megfigyelte, hogy nincs éppen manöken alakja. Nem volt sem karcsú, sem különösebben formás. Lábai enyhén iksz-lábak, és térdtől lefelé vékonykák voltak. De szép volt a szeme: barna és mindig fényesen csillogó. Arcocskáján, ha nevetett – ami gyakran megtörtént társaival való fecsegése közben –, kis gödröcskék képződtek. És a legszebb volt a haja. Sötét gesztenyeszínű, fényes, és természetesen hullámos egészen a válláig. Az öregúr sokszor elnézte a kislányt, le sem vette róla a szemét, de az nem vett sem róla, sem a kitartó vizsgálódásairól tudomást. Egyszer-kétszer még az is előfordult, hogy amikor az egyik vagy másik megállónál felszabadult a hely az öregúr mellett, a kislány odahuppant melléje. Az öregúr soha nem merte megszólítani: hagyta, hogy ülve csiviteljen fogódzkodó társaival. Csak egyetlenegyszer tett valami olyasféle megjegyzést, amikor a kislány a történelemtanárukról meg arról beszélt, hogy az osztályban senki sem tudta, mikor volt a második mohácsi csata, csak ő, hogy lám, „a kisasszony nemcsak csinos, de okos is”, amire a kislány mélyen elpirult. Az öregúr nem tudta, miért pirult el. Amiatt, hogy őt csinosnak látják, vagy amiatt, hogy okosnak gondolják. Vagy netalántán attól – s erre az öregúr szíve hevesebben kezdett dobogni –, a kislány mégiscsak észrevette érdeklődését, és most esetleg kellemesen, vagy – ki tudja – kellemetlenül érinti, hogy megszólította és bókkolt neki. Mert hát ki lát egy kamaszlány titokzatos lelkébe?

Aztán minden verbális kommunikáció – közvetlen és közvetett, direkt és indirekt – megszakadt a két ember: a kislány és az öregúr között. Csak a szemek találkoztak egyszer-egyszer. Ami az öregurat illeti, úgy az övé félve és bártortalanul, büntudattal telten, a másikat kerülve. A kislányé néha kíváncsian, de legtöbbször közömbösen. Kapcsolatfelvétel, folytatása valaminek, melynek nem volt még kezdete sem, nehezen volt elképzelhető. Az öregúr el is fogadta magában ezt a *status quo*-t. Egy kislány ott az embertömegben, izzadság-, nedves kabát-, erős és csípős dezodorszagú férfiak és nők között,

ott a zsúfolt autóbuszban, akit ő titokban szeret. Ez neki elég. És nem tud, és nem is fog tudni erről soha senki. Az ő szívének féltve őrzött titka marad mindig, egészen addig, amíg... Meddig is? Hát igen, egészen addig. És amikor erre gondolt, felcsendült lelkében a dal, az egykor híres táncdalfesztiválok szív- és könnyzacskót facsaró díjnyertes dala (a Koós Jánosé, akit ő egyébként ripacsnak és bohócnak tartott), mely azt mondja, hogy azt mondja. Mit is? Hogy „Kislány a zongoránál, fehérebb az orgonánál, ki oly szépen játszotta a Liszt-rapszódiaát...” S ilyenkor előntötte a szívét valami csodálatosan szép és kellemes érzés, mely tiszta volt és makulátlan, mint a reggeli köd a Bakonyban, s mely könnyeket csalt a szemébe, mert lám, ő milyen jó, finom és nemes lelkű, még a könnyei is folynak...

Egyszer, vagy egy évvel ezelőtt, minden bizonnyal perverz gondolatainak köszönhetően, vallotta be önmagának bűnbánóan az öregúr, egy csúfság is megesett vele az autóbuszban. Ült, üldögélt szokott helyén, háttal a menetiránynak, amikor a kislány felszállt a buszra vagy egy fél tucat barát-nővel, és mivel történetesen volt üres hely bőven, leült vele szemben átellenben éppen, kissé rézsút, de alig egy méterre. Fodros kék pöttyös szoknyácska volt rajta, mely, amikor leült – s ezt biztosan észre sem vette a szentem – hanyagul felcsúszott combja közepéig, és engedni látta két formás kis lábát, ropogós két combját, jóval térden felül. Az öregúr szeme oda szögeződött. Az ülésre, ahol a kislány ült, és a két meztelen gusztusos combikra. Közben a kislány, barátnőivel társalogva és csiripelve, hol ide fordult, hol meg oda, hol átvette az egyik lábát a másikon, hol pedig szétvetett lábakkal ült az ülésen, mint egy vadnyugati marhahajcsár, azaz egy amerikai cowboy. Aztán egy darabig így is maradt, a szoknyácska által mit sem takart lábacskaikat szétterpesztve. Ám közben komolyan magyarázott valamit a háta mögött álló barátnőnek, fejét magasán hátravetve és feléje fordítva. Felső testével meg – magyarázás közben –, bizonyosan általa szintén észrevétlenül, csúszott a kis hölgy az ülésen lefelé. Ő lefelé, a szoknyácska meg persze fölfelé, egészen addig, míg napbarnította combjai között megvillant a piszkos férfi vágyak mindig izgató tárgyának: kis bugyijának rózsaszínű csíkja bőrének azzal a részével, hol már nem érte nap-sütés. Nehogy az illendőségen folt essék, a kislány azonnal, határozottan, szinte dühösen (hogy mersz te ilyesmit tenni, te bugyi, te szégyentelen) le is húzta a szoknyát a térde felé. Húzhatta, hisz így is meztelenül hagyta ropogós kis combját. Az öregúr meg nadrágjának a jobb zsebébe nyúlt, hogy kezével visszafogja kőkeményé duzzadt, egyre növekvő izgmát.

Elkésett. Már csak izgalmának következményét tudta jól, rosszul palástolni. Másik kezével zsebkendőt vett elő. Először orrát törölgette, és aztán hanyagul az ölébe ejtette, hogy eltakarja vele csúfságát: az egyre sötétebbé váló nedves foltot világosszürke nadrágján.

Langyos volt a szeptember, feljött a nap, és a reggeli csillogás, sürgésforgás már megjelent a nagy világvárosban. Szép volt az idő, és nem volt túl sok az utas. A piros hetesen az Etele városközpont megállóban még volt bőven ülőhely hét óra harminchárom perckor. Így az öregúr leült megszokott helyére: a busz közepén és jobb oldalán, háttal menetiránynak. Kellemesen érezte magát. Este nem nézett televíziót. Fitzgeraldot olvasta, a *Tender Is The Night*-ot, angolul, már vagy tizedszer, s amikor elálmosodott, elaludt. És sikerült jól kialudnia magát, aminek mindig örült, mert sokszor küszködött alvászavarral. A buszra minden megállónál több és több utas szállt fel. Már a vezetőnek is meg kellett szólalnia, hogy „kérem, húzódjanak beljebb, mert mások is fel akarnak szállni, kérem, hogy nem lehet ezt megérteni.” A Móricz Zsigmondnál meg mindig különösen nagy a felszálló utasok tömege. No, és most szeptember van, és a gyerekek is indulnak iskolába. Sokan lesznek, gondolta az öregúr. Nem tévedett. A buszt szinte megrohmozták az emberek. Senki sem akart lemaradni. A pesti ember siet. Mit számít, hogy öt perc múlva jön a következő járat, amikor neki sürgős. Neki fel kell szállni, és kész.

A felszállók között volt a kislány is, aki annyira tetszett az öregúrnak. Most még jobban tetszett, mint két-három évvel azelőtt, amikor először meglátta. Hisz oly gyorsan elrepült az a két-három év, és a kislány ennivalóan kedves fiatal kis hölgy lett. Arcoskája, igaz, talán még kerekesebb lett, a toka is megvastagodott az álla alatt, de fénylő szeme és fényes, hullámos, gesztenyeszínű, barna, hosszú haja, a gödröcskék két oldalt az arcán, no meg a feszes fehér selyemtrikó, amely alatt két nagyon kemény, kerek kis alma feszült az apró, még keményebb virágsziromhoz hasonló, a fehér selyem mögött is jól kivehető bimbókkal. Észveszejtően csinos és szexis volt a kicsike. Ezt sehogy sem lehetett tőle elvenni. És most a tömeg odapréselte eléje. Ott állt vele szemben, szinte a két combja közt, mindkét kezével a lelógó szíjat fogta, nagy iskolatáskájával a hátán, és barátjával cseverészve. A zsúfolt busz, a tömeg és az öregúr (aki ott ült közvetlen előtte, s teste melegével a belőle áradó delejt is érezte, és persze megőrült tőle) a csinos fiatal pesti hölgyet abszolúte nem érdekelte. Fecsegett, kacarászott és időnként, természetesen véletlenül, térdével oda-odaért az öregúr térdéhez, combjához. Végül is, az egész csak a kényszerűségből adódhatott még akkor is, amikor a kis

hölgy érezte, hogy térdével időnként valami egészen furcsához ér: számára minden bizonnyal ismeretlen eredetű, kukoricacsutkára emlékeztető keménységhez, ami nyilván kissé kíváncsivá is tette, mert kíváncsisága által hajtva már nemcsak egyszer-kétszer, de állandó jelleggel is odapréselődött az öregúr térdéhez, a kukoricacsutka eredete felől további ismereteket szerezendő. Félreértés ne essék, természetesen a túlszűfolt buszban lévő tömeg miatt, és semmiképpen sem másért. No meg egy icipicit a tudományos érdeklődésből kifolyólag is, természetesen. De közben eszmecsereje társaival akadálytalanul folytatódott: „A matekod is megvan? – Nincs. Csak a fizika. – Németből készültél? – Minek, hülyeség. Úgy sem hív fel.”

Amikor a Ferenciek terénél (a Felszabtér – villant át az öregúr agyán automatikusan, merthogy évekig hallotta) szomszédja hirtelen felállt, hogy leszálljon, az öregúr szíve a torkában dobogott: mi lesz, ha valaki más csöppen melléje? De még végiggondolni sem volt ideje az egészszet, amikor már le is huppant valaki a műbőr ülésre. Az öregúr a fellegekben járt a boldogságtól: a kislány volt az. Az a kislány, akit már vagy három éve – igen, most már tudta – szeretett, imádott, s álmaiban – ahogy csak fantáziája engedte – ezerszer is látott, hol így, hol meg amúgy. Mosolyogva, rá nevetve, fürdőruhában és nélküle. Egyszer még azt is megengedte neki álmában a kis hölgy, hogy a száját megcsókolja. Olyan boldogan ébredt, mint soha azelőtt.

„Ezt az alkalmat, semmiképpen sem szabad elszalasztanom. Meg kell valahogy szólítanom őt,” gondolta kínkeservesen az öregúr. S agyában megfordult és átvillant ezer meg ezer különböző szó és frázis, amely az alkalomhoz talán a legmegfelelőbb lehet, és nem ijeszti el tőle talán örökre e szende és szolid ártatlanságot. Tépelődött, törte a fejét. Kínlódott. Az idő szaladt, és hamarosan majd le kell szállnia. A busz lassított, a Keleti, az ő megállója következett. Úgy döntött, mindent feltesz egy lapra. Minden vagy semmi. „Elnézést, ne haragudjon, hogy megszólítom, kisasszony. Láthatnám kegyedet esetleg máskor is?” – kérdezte fátyolosan elcsukló hangon, ám a lehető legudvariasabban az öregúr.

A kislány meg sem lepődött. Feléje fordította arcocskáját, huncutul mosolygott, amitől a gödröcskék rögtön megjelentek arcának két oldalán. Szemét kissé összehúzta, az öregúr szemébe nézett, és egy kacér és tapasztalt pesti dáma hanghordozásával, fejét kissé hátravetve, orrocskáját magasabbra tartva, a szavakat hanyagul ejtve mondta: „Miért ne? Ma este őt és hat között megfelel? A Gourmand (gurmánynak ejtette) presszóban leszek,

a Semmelweis és a Kossuth utca sarkán.” Szavai jól hallhatóan, természetesen csengtek. Aztán kissé elfordult, gusztusos napbarnított combjával az állóhelyek felé, hogy helyet adjon az öregúrnak a leszálláshoz.

Az öregúr már öt előtt tíz perccel ott ült a presszóban. A hivatalba járáshoz használt öltöny helyett farmernadrágot, rövid ujjú világoskék inget és sötétkék gyapjú pulóvert vett fel. Megpróbált fiatalosnak látszani. Szokása ellenére ma másodszer is megborotválkozott, összes bajuszát gondosan megnyírta, beillatosította magát a kolléganők által is bizsergetőnek mondott Axe arcszesszel és City Man dezodorral. A sötétkék gyapjú pulóvert most levette, mert a presszóban meleg volt. Kint sem volt hideg. Tartott a szeptemberi nyár. Feketét rendelt, és mivel lámpaláza volt, egy konyakot is bátorítónak, és a kislányra gondolt. Hogyan fogadja? Mit mondjon majd neki? Miről beszélgessenek? Nagyon izgult. Még a konyak is alig segített.

A kislány nem is késett olyan sokat. Az öregúr legalább egy jó félórás késésre számított, sőt azzal is számolt, hogy csak játszottak vele, és imádotolja meg sem jelenik majd a randevún. De itt volt, s alig öt perccel a megbeszélés után. „Tehát számítok neki”, gondolta az öregúr, és valami megdobbant legbelül. A kislány tündéri volt. Fehér selyemtrikó, ragyogó meztelen vállak, talán egy kicsit csontosak, mint a bakfisoké általában, hasa feszes és kemény, pucér háta fénylő és kihívó, rövid, de bő szoknya, és a kissé iksz-lábai ennivaló, fekete topánkában, zokni és harisnya nélkül. Az öregúr még nem látott hozzá foghatót.

Ott ültek az ablak mellett, egy félholdalakú, bőr huzattal ellátott ülőkén. Sem a pad, sem az asztal nem volt mozdítható. A presszóban, mint mindig, most is sokan voltak. Halk zene szólt, Mozart, s a termet betöltötte az összebújt párok duruzsoló hangja. Az ablakokon még beszüremlett a délutáni fény, de a nap már valahol menni készült. Egy-két asztalon az odahelyezett lámpákat is felkattintották a vendégek. Két-három pár önfelédten csókolózott. Senki sem törődött velük. Néhány évvel ezelőtt még Budapest város randevúzóhelye volt a kétszintes Gourmand presszó a Semmelweis és a Kossuth utca sarkán. Fiatal és idős pároké. Aki el akart bújni valamiért, ide jött, ahol a nagy világváros apraja-nagyja láthatta.

Az öregúr süteményt és pezsgőt rendelt. A pincérnő, egy középkorú és egyáltalán nem szép, de jó alakú és szívélyes nőszemély, kissé elidőzött ná-

luk, hogy tisztázza, milyen süteményt és pezsgőt óhajt a kedves vendég. A kislány egy lúdlábat szeretett volna, de pezsgőügyben nem tudott dönteni. Rábízta az öregúrra, aki úgy gondolta, hogy a félelős orosz pezsgő illik leginkább az alkalomhoz. S amíg mindenféle közömbös dolgokról beszéltek, iskoláról, munkáról, a jelenről és a kilátásokról, az első üveg lassan elfogyott. „Jöhet még egy?“, kérdezte a csúnyácska, de jó alakú pincérmő, amint épp arra akadt dolga. Az öregúr a kislányra nézett, aki leereszkedően bólintott, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Mármint az, hogy egy óra folyamán ő több pohárral is meg tud inni. „Igen“, mondta az öregúr, „kérünk szépen.“ Aztán a férfi elmondta magáról, hogy olyan újságíróféle, kétszer volt nős, van két nagylánya, mindkettő férjnél, és hogy lányai szeretik apjukat, gyakran meglátogatják. Különösen, ha pénzre van szükségük. A kislány erre hangosan kacarászott, és mondta, hogy megérti. Majd arról mesélt, amit olvasni szokott. Faulknerről és Camus-ról, Dosztojevszkijről meg Bulgakovról, Krúdy Gyuláról és Joyce-ról beszélt. A kislány hallgatta egy ideig, s néhányszor ásitott. Aztán megjegyezte, hogy ő nem szeret olvasni, mert a könyvek mind unalmasak, és ő csak elalszik tőlük. Egyébként tanulni sem szeret. De szeret tévézni, szívesen jár moziba, barátnőivel a diszkóba, csak otthon, azt mondják, hogy féltik a pesti éjszakától, és nem engedik hajnalig bulizni, pedig most minden fiatal ezt teszi. „Hát nem borzasztó, hogy ilyen maradiak a szüleim?“, kérdezte a kislány, s próbált úgy tenni, mintha mélységesen fel lenne háborodva. Az öregúr megpróbált igazat adni a kislány szüleinek, és azt mondta, hogy a pesti éjszaka csakugyan életveszélyes egy fiatal lány számára, mire a kislány gúnyosan elhúzta a száját. Az öregúr elszégyellte magát, hogy egy ilyen átlátszó helyzetben, amikor is ez az „életveszély“ ő maga próbál lenni, papolni igyekszik, ezért gyorsan takarodót fújt. Hát persze, persze, mondta végül az öregúr, mit fecseg ő itt összevissza, amikor szinte majd meghal a kíváncsiságtól, hogy megtudjon valamit új tüneményes kis ismerősének életéről. Ő, ő nagyon szívesen beszél, mondta a kislány, és rögtön megenyhült, amikor látta, hogy az öregúr igyekszik jóvátenni baklövését, és kiiktatni az eszmecsere témái közül Bulgakovot és Joyce-ot, no meg a pesti éjszakát. Mert ő aztán istentelenül szeret beszélni, mondta a kislány, sokat és megállás nélkül, ha hagyják, s akár reggeltől estig jártatná a száját. Meg aztán mindent elmond ő saját magáról, kérdés nélkül is, nem titkolózik, mert minek összevissza hazudozni, és megjártsani egy olyasvalakit, aki nem is ő igazából. Így például, már a legelején elmondja, hogy nem budapesti ő, és még csak nem is vidéki, mert Ungváron született,

és az meg külföldön van, a nagy Szovjetunióban, helyesebben most már Ukrajnában, s az öregúr biztos hallott már erről a városról. Ó, igen, válaszolta az öregúr. Ki ne hallott volna Ungvárról, Munkácsról, melyet Zrínyi Ilona védett meg annak idején, no meg Huszt váráról és Beregszászról! Régi híres magyar városok voltak ezek. No meg vannak ungvári ismerősei, sőt kollégái is a szerkesztőségben, akik hosszan tudnak beszélni arról, hogy milyen szép, patinás város is Ungvár. Igen, volt valamikor, talán, mert azt ő is hallotta, mondta a kislány, de amikor ő élt ott, már csak egy nagy koszfészek volt, mely szinte romokban hevert, és ahol csak ukránul beszéltek a mindig dühös és agresszív emberek. Dühösek és agresszívek voltak, mert nem volt állásuk, nem volt pénzük, és állandóan ügyeskedniük kellett, hogy megéljenek. A szülei is, helyesebben az anyja és a mostohaapja is abból tartották el a családot, hogy csencseltek, mert még a két fizetés sem volt elég semmire. Átvittek a határon ezt meg azt, főként vodkát és cigarettát, aztán Nyíregyházán eladták, és vettek maguknak, no meg eladásra, ételmet: szalámit, tejfölt, kenyeret. És természetesen ruhát meg cipőt. Ez így ment egészen addig, amíg Magyarországra nem költöztek, majdnem öt évvel ezelőtt. Az áttelepülésük, másokkal ellentétben, gyorsan ment, mert voltak kapcsolataik. Itt és ott is. Az anyjának van egy nővére, aki küldött eltartásit, vagyis egy olyan papírt, amely nélkül nem lehet áttelepedni. Ungváron volt egy családi házuk, azt dollárért sikerült eladni, és abból a pénzből vettek egy lakást a Körtér közepén, a Fehérvári úton. Nem nagy, de végül is megfelel.

– Ha jól hallottam – szólta közbe az öregúr –, kegyed mostohaapát mondott. És az édesapja? Meghalt? Vagy talán elváltak a szülei?

– Nem, nem – válaszolta a kislány. – Nem egészen. Nem szeretek erről beszélni, mert nem igazán kellemes és szívderítő, de ha már a legelején kijelentettem, hogy elmondom, akkor elmondom, minek amellé duma, a *cumidumi*, ahogy itt Pesten mondják. Végül is nem én tehetek róla, hát akkor minek szégyelljem. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy... Szóval, a helyzet a következő. Hagyja, hogy elmondjam, jó? Ne szóljon közbe.

Az öregúr hallgatott. Izgult. Szerette volna megfogni a kislány kezét, de nem merte.

– Akkor hát mondom – folytatta a kislány. – Az anyámnak semmi végzettsége sincs. Szerzett egy érettségit, azaz elvégzett tíz osztályt, de aztán esze ágában sem volt továbbtanulni. Egyetem vagy főiskola? Minek az neki, „a tudósok mind szegények,” mondogatta akkoriban, merthogy hát ő nemes lány, mert nemesi családból származott, hétszilvafás meg dzsentrí,

sőt egyik nagynénikéje nagyanyai ágon még bárónő is volt, és nevetett hozzá hangosan. Szóval, volt egy érettségije, azaz tíz osztálya, és kész. Tizenhét éves korában sikerült elhelyezkednie a Kárpáti Igaz Szó szerkesztőségében, mint kezdő gépíró. Fiatal volt, szép, formás és csinos. Minden munkatárs kötelességének tartotta, hogy udvaroljon neki, és ha lehet, ágyba dúgja. Az egyik rovatvezető különösen ráhajtott. A mostohaapám. De mielőtt még elfogadta volna az ő ajánlatait, anyám másvalakivel kezdett el járni. Az ungvári focicsapat középcsatárával, egy orosz fiúval. Dubrovskij Dimitrij volt a tisztességes neve, de a városban csak Gimának ismerték. Korábban jobb csapatoknál, a szovjet Á osztályban is játszott, Moszkvában meg Kijevben, a nagy kijevi Dinamóban. Állítólag tehetséges focista, még válogatott kerettag is volt. Ő lett az apám. Anyám beleszeretett, vagy csak tetszett neki, nem tudom. Ő nem mondta. Lényeg az, hogy anyám terhes lett tőle. De az apámnak esze ágában sem volt elvenni. Először is azért, mert jobban szerette a vodkát. Ezért is csúszott lefelé, és került magasabb osztályból Ungvárra, ahol még azért kisebb sztár lehetett. Másodszor meg azért, mert nem szerette anyámat. Anyám is csak egy volt a sok elbolondított ungvári buta liba közül. Úgyhogy apám lelépett. Először összeveszett a focicsapat edzőjével, felpofozta részegen meg ilyesmi, s ezért kirúgták. Mivel nem volt helyi lakos, hanem csak *prijezsij* orosz, hát szedte a sátorfáját, és távozott Ungvárról is. Az anyám és születendő gyermeke nem érdekelte. Miért is érdekelte volna?

– És hogy került össze az édesanyja ezek után a mostohaapjával? – furdalta a kíváncsiság az öregurat.

– Ilyenkor azt szokás mondani – válaszolt a kislány –, hogy a mostohaapám volt annyira nemes szívű és gavallér, hogy felajánlotta anyámnak a házasságot, mert mégiscsak szerette. Hát fordítva történt a dolog. Anyám kérte meg mostohaapámat, hogy vegye el. Mert Ungvár százezer valahány lakosa ellenére azért kisváros, és nem nézik jó szemmel, ha valaki férj nélkül szül gyereket. És anyám tudta, ha most nem szerez férjet, akkor később, ki tudja, lesz-e még alkalma, egy zabigyerekekkel. Hát a mostohaapám belement. Azt mondta, hogy elveszi, mert szereti a maga módján, de anyám sohase feledje, hogy milyen áldozatot is hozott érte. Akkor se, ha női szemmel nézve elkövet egy-két disznóságot. Anyám megígérte: nem fogja elfelejteni. Csak vegye el.

– Aztán később kiderült, hogy anyám azért mégsem kötött valami jó vásárt. A mostohaapám is szerette az italt, mint a legtöbb orosz, pedig nem

is volt az, és durva volt, ha beivott. Gyakran hozott haza is bort, de nem a száraz asztali borokat kedvelte, hanem az édes és erős kárpátaljai fajtákat. Az Irsavszkaja meg Izabella feliratokat láttam a legtöbbször az üvegen oroszul. Ha megívott két üveg ilyen bort, már részeg volt. S ilyenkor kötekedett, majd elment csavarogni. És rendszerint úgy jött vissza, hogy még részegebb volt. És sokszor agyba-főbe verte az anyámat ilyenkor. Igaz, engem nem bántott. Soha sem vert vagy szidott. Csak nézett, mint egy veszett kutya. Majd felfalt a szemével. Csak később tudtam meg, miért.

– Miért, mi volt az oka? – látszott, hogy az öregurat nagyon érdekelte a történet. Megfogta a kislány kezét, az ajkához emelte, és többször megcsókolta. A kislány nem ellenkezett. Hagyta, hogy csókolják, simogassák. A szeme csillogott. Emlékeitől és a pezsgőtől? Becsípett volna? Egy ideig hallgatott. Aztán folytatta.

– Hát jó, ha már a legelején azt mondtam, hogy őszinte leszek és semmi *cumidumi*, ahogy mi, lányok mondjuk a suliban, akkor legyen, elmondom. Hogy ne legyenek kétségei afelől, ki és mi vagyok. Talán meglepődik majd egy kicsit, mert én, én... rossz vagyok. Egyáltalán nem az a tiszta ártatlanság és hófehér lilium, amilyennek hisz – hadarta a kislány, és reszketett. Vagy csak úgy tett, mintha belülről rázta volna valami. Színészkedett volna? Nem lehet, lehetetlen. Hisz oly gyönyörű, kedves és ártatlan, gondolta az öregúr. – Maga szerint imádnivaló vagyok. Hófehér és tiszta, egyszerűen imádnivaló. Ez nem igaz. Nem szabad engem szeretni, tudja? Rossz vagyok. Romlott vagyok. Nem is képzelem, mennyire. És hogy mennyire ez az én hibám vagy a másé, döntse el maga. Elmondom. Gyakran előfordult, különösen a hétvégén, hogy szüleim, azaz az anyám és a mostohaapám sokáig ágyban maradtak. Nem kellett munkába menniük, hát szunyókáltak, lustálkodtak, mert – mint mondták – a héten halálra dolgozták magukat, és rájuk fér egy kis pihenés. Ilyenkor mint kisgyerek, szerettem hozzájuk bújni az ágyba. És az is sokszor megtörtént, hogy vagy a mostohaapám vagy az anyám felkelt az ágyból, én meg ott maradtam valamelyikükkel lustálkodni. Talán még tizenkét éves sem voltam, amikor egy vasárnap reggel megint csak bebújtam az ágyukba. Aztán anyám kiment a konyhába kávézni és reggelit készíteni. Hosszú hálóiing volt rajtam, alatta szokás szerint semmi. Szóval anyám kiment, én meg odabújtam a papához, hogy érezzem teste melegét. Az ölébe helyeztem a fenekemet, és forgolódtam, kucorogtam, amíg hopp azt érzem, hogy valami kemény bökdösi a popsimat. Nem húztam el magam, hanem érdeklődve forgolódtam tovább, hogy

kitapasztaljam, mi is az a kemény tárgy mostohaapám ölében. Addig-addig forogtam, amíg hosszú hálóingem a hasamig csúszott, mostohaapám meg szőrös karjával magához szorított, jó erősen, és az a kemény valami pedig belém bökött, és kezdett csúszni felfelé. Mostohaapám csak azt sugdosta csendesen a fülembé, míg szorított, és el nem engedett volna a világ minden kincséért sem, hogy ez csak egy játék, és meglátom, nekem is tetszeni fog. Először nagyon fájt meg feszített, és azt hittem, szétrepedek, és egyáltalán nem volt jó ez a játék, sőt: kimondottan rossz volt. Visítani meg kiabálni szerettem volna, de mostohaapám tenyerével befogta a számat, hogy még levegőt is alig kaptam. Vérezni is kezdtem, de csak egy kicsit, mert aztán abbamaradt. S aztán... Az egész nem is volt olyan rossz vagy kellemetlen. Valami meleg fröccsent belém, ami később visszacsorgott, és nedves, ragacsos lett a combom tőle, de előtte még rángások futottak át rajtam, először ott lent, ahol alig egy perce még véreztem, aztán egész testemen. Idősebb barátnőim már meséltek erről. Azt mondták, ezt hívják orgazmusnak. Mostohaapámnak igaza lett, nekem is megtetszett ez a játék.

Az öregúrnak tágranyílt a szeme, a kislány viszont csak folytatta. Beszélt, mintha az élete függött volna tőle.

– Aztán amikor tehetjük, mindig „játszottunk” valami ilyesmit a mostohaapámmal, aki végül is vér szerint nem volt az apám. Bebújtam hozzá az ágyba, megvártuk, míg anyunak valami dolga akad, kimegy a konyhába vagy a fürdőszobába, és aztán a papa elkezdett simogatni. De minek is mondjam tovább? Ő lett az első igazi szeretőm. Már élni se tudott nélkülem. Hogy én mit éreztem vagy gondoltam? Az igazság az, hogy tetszett. Jó volt. No de hát addig jár a korszó a kútra, amíg el nem török. Lebuktunk. Az úgy történt, hogy egyszer iskola után egyenesen hazamentem, és csak a mostohaapám volt otthon, mert hát épp beteget jelentett főnökének. Szokott ilyesmit tenni, ha nem volt különösebben kedve dolgozni vagy erősen másnapos volt. Történetesen e kettő nála együtt járt. Már mint a másnaposság és a munkakedv. A lényeg, hogy otthon volt, és ült egy karosszékben kissé kókadtan, mert már megtörtént, úgy látszik, a „kutyaharapást szőrével” is bőven, és épp újságot olvasott. Amint beléptem, félretette az újságot, és az ölébe parancsolt. Két tantárgyból is karót kaptam aznap, ezért igencsak kedvetlen voltam, és gondoltam, hogy egy kis „játék” biztosan feldob. Hát jó, akkor hát játszunk. Simogatni, becézgetni és csókolgatni kezdett vodka- és sörbűzös szájával. Aztán begerjedt. Nem engedte, hogy levetkőzzem. Ez egy új figura, mondta, amikor nem kell

levetkőzni. Csak a bugyit. A ruha marad. És nekem is biztosan tetszeni fog. Hát mit mondjak? Igaza volt a papának. Tetszett az új figura. Lám, milyen romlott vagyok. Én a papa ölében, szoknyám felhajtvá, a bugyim a földön, és nyögdcselek, meg sikoltozok, mert nem volt az egyáltalán rossz... S ekkor, mit ad Isten, belépett anyám. Nem hallottuk. Tágranyílt a szeme, de hallgatott. Meg aztán minnek is szólt volna. Hisz az egész együttélése mostohaapámmal amúgy is csak formáság volt már évek óta. Nem váltak el, mert külön lakásra nem tellett. Honnan is tellett volna, ha csak két bőrrönddel és egy kiskorú gyermekkel települtek át ide Ungvárról. Csórók voltunk. Úgyhogy anyám is inkább „félrelépett”. Volt, akivel hentereghetett ő is. Többször voltam fültanúja, hogy a másik szobában jó anyám és a barátja mit csinál: „Áááh, ááh és ááá, még, még, ne hagyj abba, te, te, te, nagyfaszú indián.” Törődött is ő azzal, hogy a lánya meg ott van a szomszéd szobában? Nem. Minek is törődött volna? A lánya még kicsi, úgysem érti, gondolhatta, ha meg érti, hát annál jobb: megtanulja, hogy az élet már ilyen, a férje meg nem számít. Igaz, anyám se neki. Szóval, egy ideális szép család lettünk. Én a papával, és aki még akad, a papa meg énvelem, és aki akad, a mama „kedves jó ismerősével”, és aki még akad. Úgy látszik, mégis csak örököltém valamit tőle. Ha nem mást, hát a rossz vért, mint mondani szokás. Szóval „a kedves jó ismerős” már régóta látogatta az anyámat, illetve gyakran feljáromat hozzá. És nyilván úgy gondolta, amikor bizonyosságot szerzett kapcsolatunkról a papával, hogy minden oké: ő tudomásul veszi, hogy a lánya az ő férjének szeretője, akkor a férje – no meg a lánya – vegye tudomásul, hogy a feleségnek, illetve anyukának is van állandó barátja. Az említett úriember egyébként a Benczúr utcában lakik. Harmincöt éves, kissé köpcös, jólmenő orvos volt. Sebész vagy ilyesmi. Szép nagy, öt szobás lakása van. Nem akárhol, hanem a Benczúr utcában, tudja? Elegancia magas fokon. És csak az anyámat boldogította, nem tartott más szeretőt, habár ki tudja, mindaddig, amíg én úgy nem döntöttem, hogy elcsábítom. Csak úgy, a változatosság kedvéért, no meg török egy kis borsot mindkét kedves szülőm orra alá. Mostohaapámnak, aki csak ágybetétnek használ, s közben olyan féltékeny, mint a mór, mert ha csak meghallja például, hogy egy srác hazakísért, máris az agyvérzés kerületi. Ordibál, csapkod és jeleneteket rendez. Meg lekurváz. Hogy ezt én személy szerint hogy képzelem? Mindenki cafkája leszek, pénzt kérek majd érte meg minden? Épp ő, hogy van pofája. Aki engem, a lányát, jó, nem az édes lányát, de nem mindegy, egy kiskorút, egy liliomszálat, már tizenkét

éves korában megtiport. S azóta is mindig megtipor ez a perverz disznó, ágyába parancsol, bemocskolja testemet, lelkemet, igen, bemocskolja, még akkor is, ha én is akarom, mert jó. És még én vagyok a kurva! Pont neki. Ha-ha-ha! Anyámnak meg sose kellett. Kedves férjét meg egyszerűen utálja. Hányini van kedve tőle. Már csak azért is, mert azért kellett férjhez menni hozzá, mert hát az a férfi, akit ő szeretett, vagy úgy hitte, hogy szeret, füttyült rá. Felcsinálta és otthagya. Egye meg őket a fene. Mind a hármójukat. Kapjanak gutát. Hozzá is segítem őket. Miért is ne? – mondta dühösen a kislány, s kérte az öregurat, töltsön még abból a pezsgőből, ha maradt. Az öregúr szóltanul engedelmeskedett. Asztaltársának története szinte sokkolta.

– No és most fogódkodjon meg, kedves uram, mert olyat mondok, hogy nem hisz a fülének – mesélt tovább a kislány, s a pezsgő meg valami belső kényszer hatására forgott a nyelve, mint egy motolla. – Amit elterveztem, meg is valósítottam. Úgy, ahogy kell. Úgy sikerült minden, ahogy elterveztem. Hiába, no, profi vagyok. Naná. Mi az hogy! Igazi profi. Úgy megfűztem a pasast, de úgy, hogy arról kódul. Nem szerelemből, nehogy azt higgye. Hanem csak azért, hogy pontról pontra megvalósítsam azt, amit akartam. No meg azért, hogy anyámat bosszantsam. Azért akartam bosszantani, mert sosem szeretett. Akkor én miért szeressem? S azóta, hogy tudja, mi van köztem és mostohaapám között, egy kiskanál vízben is megfojtana. Látom a szeméből. Jó, akkor hát török egy kis borsot az orra alá. Gondoltam, ha már az egyik férfit eloroztam tőle, akkor elveszem a másikat is. Ez a legkevesebb, amivel anyai szeretetért fizethetek. Elmondom, hogy történt, csak azért, hogy tudja. És hogy ne gondolja, hogy én csak áldozat vagyok. Dehogy vagyok az. Egy gonosz boszorka, sőt vámpír vagyok, mindjárt megtudja. Nem vagyok áldozat, dehogy vagyok az. Úgyhogy vigyázzon, mert magát is csőbe húzhatom, ha akarom. De nem akarom, mert, mert... maga egészen más. Szóval, nekem is van kulcsom a Benczúr utcai lakáshoz. Azért kaptam anyuci kedves jó ismerésétől, hogyha kedvem szottyán, *gyáku máju* – ahogy mi, ungváriak szoktuk mondani – (ne is törődjön vele, az anyanyelvemet már a *sámpánszkoje*, a pezsgő beszélgeti velem): szóval azért kaptam a kulcsot, hogy mutassa anyámnak, hogy ő milyen nemes és jószívű nagybetűs Ember. Übermencs, jól mondom? Egy régi vágású, echte úri gavallér. Mert itt Magyarban csak ilyenek vannak. Nem olyanok, mint mi, oroszok vagy mit tudom én, milyen ukrainaiak, mondta ő, a pesti úriember, mert arról, hogy ruszin, az az orvos meg mifene a Benczúr utcai öt szobából, nem is

hallott. Persze ezt azzal a cumidumival tálalta, hogy én is nyugodtan felmehessek, ha valamire esetleg szükségem van. Például, tornaórák után zuhanyozni, olvasgatni, tévét nézni meg ilyesmi. Mert oda járok a fasori gimnáziumba, hogy tudja, és az csak egy ugrás. Egyszer, hogy bármikor fel tudjak menni a Benczúr utcai lakásba, ha akarok. Egy nap úgy gondoltam, hogy felmegyek haját mosni és megfürdöm, miért ne? El kell kezdeni valahogy, nem? A többi meg úgyis jön magától, ezért figyeljen. A pasasnak nagyon szép fürdőszobája van. Hobbija a szép fürdőszoba. Világoskék csempe, aranyozott csapok, meg minden. Szóval, isteni. Gondoltam, egyszer kihasználom úgy istenigazából. Megfürödtem, haját mostam. Már a hajamat szárítottam, amikor a férfi hazajött. Puszi, puszi, kedves, hogy van az anyu meg az iskola, és bement a hálószobába átöltözködni, hogy valami kényelmesebbe, itt Pesten azt mondják „otthonka”, szóval valami kevésbé hivatalosba bújjon. Én a nappaliban voltam, a nagytükör előtt. Csak egy törülköző volt rajtam természetesen (tervem nem elhanyagolható része, jó, mi?), és semmi más. Egyszer csak nyílik az ajtó, és megjelenik előttem ez az echte úriember, aki azért adott kulcsot egy kiskorúnak a lakásához, hogy az haját tudjon mosni, és megfürödjön. Anyaszült meztelenül lépett elé, amire azért én sem számítottam, nem hazudok. A fütyköse meg meredezik, az égnek meg pont felém, mert hát úgy állt. Kihúzta a csatlakozóból a hajszárítót, letépte rólam a törülközőt, ölbe vett, bevitt a hálószobába, és a földre, illetve a perzsára tepert. Jól bírta szusszal. Nem úgy, mint a papa, akinek legtöbbször két perc is elég. Egyáltalán nem bántam. De csak eleinte. Mert amikor a vad vágta után már a hatodik orgazmusom is megvolt, kezdtem unni a dolgot. Elfáradtam. Sőt, annak ellenére, hogy nem volt az egy igazán méretes fütykös (például a papáé majd kétszer akkora), már fájdalmat is éreztem a sok fűrészeléstől. „Hagyná már abba”, gondoltam. De ő csak ki és be, ki és be, fűrészelt istenesen, mint az erdőben egy tucat favágó. Ezért mondtam is neki, hogy ezt már nagyon unom, próbálja ki inkább a popsimat. Kapva kapott az ajánlaton. Bekent valami illatosított zselével, ott volt az neki valahol és valahogy kéznél, ezeknél a pesti pasiknál mindig minden kéznél van, szóval bekent ott hátul ezzel a micsodával, oszt rögtön behatolt a végbélnyílásomba. Reccs! Akár elhiszi, akár nem, eleinte fájt, hisz recsegtem és ropogtam, mint a mosogatógép doboza, amikor feltépi, de aztán nekem is tetszett a dolog. Szóval a lényeg, hogy először fájt, az igaz. Meg reccsent is valami, mint egy második szűzhártya vagy ki tudja, micsoda. Meg véreztem is egy kicsit, mint egy újévi kismalac vagy egy szűzkislány, meg amikor

először voltam a mostohapapival, tudja, de most a zselétől lettem síkos ott belül, és új szeretőmnek apró kis kemény, és játékos dorongja diadalmasan tört előre, mint egy győztes hadsereg. Ne haragudjék a sok hasonlatért, a *sámpánszkoje* az oka. Szóval egy mozdulat, mely, mint mondtam, először fájt, egy kicsit, éppen hogy, de már bennem is volt a dorong, és istentelenül feszített. Én meg izzadtan és csapzottan, már el is jutottam a hetedik orgazmusig. És végre valahára a pesti úriember is befejezte: jó nagyot spriccelt a fenekembe, és aztán elterült rajtam, mint egy varangyos béka. Ez volt az első alkalom anyám barátjával. És aztán még többször is felmentem hozzá. Ő rendszerint már várt, általában egy puha, hófehér olasz köntösben, és rögtön nekem esett. Még a fürdőszobába sem engedett kimenni. Mindig azt mondta, ő jobban szeret így, és jobban is izgatja, ha egy kicsit izzadságszagú, lucskos fiatal és teniszező lányos a testem. Mert a teniszező lányokat, nagyon szereti, mondta. És van egy csomó videója is róluk. És amikor játszanak, visszaütnek meg lecsapnak, és lobban a kicsi kis szoknyácska, és látni, milyen szép, hosszú és izmos a combjuk, különösen a fekete csajoké, hát akkor ő ki is tud elégiülni, ha segít egy kicsit magának. Csak úgy, spontán, mert olyan izgi az egész. Anyám, persze ezekről a légyottokról is tudomást szerzett, mert... elmondtam neki, milyen hűséges barátja van. Azt mondta, világgá kergetne, és a legszívesebben kirúgna a házból, csak nem teheti, mert még kiskorú vagyok. Még tizenhat se. És ha netalántán egyszer elcsípnek egy razzia során, mert csatangolok, mit egy hajléktalan, vagy füvet szívok a srácokkal a diszkóban, vagy egyszerűen csak igazoltatnak a rendőrök, úgyis haza hoznak, és őt vonják majd felelősségre, nem engem. Tehát semmi értelme sincs engem kirúgni. Maradt tehát „a szeretete”, mely csak úgy izzott, és süített belőle. Ha büntetlenül tehetne volna, biztosan megfojt – mondta még a kislány, s belenyalt pezsgőjébe.

Az öregúr? Csak hallgatott szegény, nagyokat hallgatott. Először csak érdeklődve, mint egy mesét, mert nem hitte, de aztán izgatottan, és a végén halálsápadtan és borzongva. Két kézzel takarta el orcáját, és nem akart hinni a kislány egy szavának sem. Pedig tudta, hogy igaz, ha nem is minden részletében, de nagy vonalakban és a lényegét tekintve igaz, amit itt kis barátnője elmesélt. Tudta, hogy az élet, ha nem is mindig ilyen, de könnyen lehet, hogy ilyen ott, ahol ő nincsen jelen. És még ilyenebb. Csak őt az ilyesfajta élet eddig és szerencséjére elkerülte. Mert hát ő kispolgár, nyárspolgár, burzuj. És itt élt Nyugaton. Mert ez itt mégiscsak Nyugat. Nem úgy, mint az a nagy ruszki ország, ahol ez az ártatlanság is hosszú ideig élt, és mindez a

romlottság megfertőzte. Ezért amikor megszólalt, ennek már mélységesen a tudatában volt, minden kétséget kizáróan mélységesen a tudatában. Egy valaminek a kivételével. De ezt az „egy valamit” még semmi sem vetette előre, az öregúr nem tudhatta, és ezért beszédét imígyen kezdte, majd folytatta:

– Istenem, hogy lehet ez? Drágám, egyetlen kis apró szentem, aki előtt leborulnék, itt és most, akarja? Egy szavát sem hiszem. Mondja, hogy nem igaz. És hogy csak most találta ki, hogy bosszantson ezzel az egész mesével. Hisz tudja, hogy szeretem, évek óta szeretem, és bármire képes lennék magáért. A világ végére is elmennék, mindent odaadnék egyetlen szaváért, mosolyáért. És ha mégis igaz, amit itt nekem elmondott, akkor mondja el azt is, hogy segíthetnék magácskán, hogy kikerüljön ebből a... ebből a... fertőből – mondta, dadogta a pezsgőtől, no meg a szerelemtől megkótyagosodott öregúr.

A kislány erősen az öregúr szemébe nézett. Most olyan volt, mint a hipnotizőr, az a nő, aki tudja, hogy bármit mond, kér, parancsol, azt megteszi neki ez a férfi, mert szerelmes, s rajta kívül nem lát és nem hall senkit és semmit. Kótyagos, eszement, no. Csak fütytentyenie kell vagy csettinteni az ujjával. Csettintett is, gondolatban. Mondani viszont a következőket mondta lesütött szemmel, szerényen.

– Magával csakugyan azért ismerkedtem össze, kedves bácsi (erre a szóra az öregúr összerezett, mintha arcul csapták volna), hogy csakugyan megkérjem: segítsen kimásznom ebből a slamasztikából. Nem akarok ilyen lenni. Ilyen romlott lenni, még akkor sem, ha belátja, hogy egyáltalán nem az én hibám. Nem maradhatok otthon. Anyám gyűlöl. Már csak azért is, mert két férfit is lecsaptam a kezéről, és ez még akkor is bántja, ha az egyiket sem kedveli igazán. Tulajdonképpen nem kell már neki a férfi, frigid lett, halvérű. Legfeljebb csak a hiúságának, hogy elmondhassa, neki is van valakije. De én itt most magának nagyon őszintén megmondom. Igazán őszinte leszek, nagyon őszinte. Hisz nekem?

És amikor az öregúr a szerelemtől kótyagosan épphogy csak bólintani tudott, mert szólani képtelen volt, és csak nyelt, görcsösen, nagyokat, a kislány folytatta.

– Anyámat nem szeretem. A két férfi közül nem kell az egyik sem. De amíg ott vagyok, nem tudok menekülni előlük. Mert, mert... ha akarnak tőlem valamit, megteszem. Egyszerűen képtelen vagyok ellenállni. Nem, nem is szépítem a dolgot: romlottnak születtem, úgy látszik, és kész. Mi lesz ebből? Utálok magamat, és a mostohaapámat, hogy így elrontott. A másik

férfit is, mert az is csak kihasznál. Jó, használhatom a lakását, de minek az nekem. De még eddig semmit se kaptam tőle. Még egy száll virágot sem, vagy bonbont meg ilyesmit. Talán azt hiszi, hogy az iciri-piciri mic sodája az minden. S örüljek, hogy megtisztel vele? De hát mi vagyok én neki? Egy kis szajha? Semmi más? Jó, jó, talán igaza van. De, de... maga egészen más. Olyan fess, elegáns és komoly, mint egy csinovnyik egy Dosztojevszkij-regényből, mert azokat a regényeket nagyon szeretem ám. Mert bennük minden rossz nő és utcalány jó, mert a szívem mélyén én is az vagyok, csak senki sem tudja. Szóval maga igazi úriember, egy Jávor Pál, és én szívesen leszek a szeretője – és itt nagyot csillant a kislány amúgy is fényes két szép szeme – vagy akár a felesége is, ha akarja. Mondja, hogy költözzem magához. Mátis megyek. Egy szál pendelyben. Akarja? Mondja, hogy akarja.

A kislány az öregúr felé hajolt és megcsókolta. Az öregúr nagyon felizgult, az egész teste remegett. Megfogta a kislány vállát, magához húzta és csókolni kezdte. Vadul, szerelmesen. A kislány nem ellenkezett. A nyelvét is előre nyújtotta egy nyelves puszihoz. Eszeveszett csókolózásba kezdtek. S az öregúr, miközben egyik kezével a kislány tarkóján a haját simogatta, a másikkal egyszerűen lehúzta a cipzárt farmerja sliccén. Az asztal alatt kihalászta a már hosszú idő óta lustálkodó, de most kőkemény szerszámát. Megfogta a kislány egyik kezét, és rátette. A kislány tenyere és ujjai korát meghazudtoló fürgeséggel rátekeredtek az öregúr szerelmének e cáfolhatatlan bizonyítékára. „Ó, milyen szép nagy, kőkemény és forró,” sóhajtotta a kislány, s egy kicsit szorított rajta. Az öregurat úgy egy percen belül előntötte a forróság. Férfiassága görcsös rángásokba kezdett, s aztán az asztal lapjánál is magasabbra lövellt friss szerelmének forró nedve. Egy része a kislány kezére. De ettől a szeme se rebhent. Megtörölgette egy szalvétával. S aztán egy királynői fejbőlintással kegyesen engedélyezte, hogy az öregúr távozzon s a toaletten rendbe hozhassa magát.

Búcsúzóul az öregúr adott egy névjegykártyát a kislánynak. És elkérte telefonszámát. A kislány egy papír zsebkendőre felírta: „Dubrovszakaja Szilvia, 3 – 831 – 867.” Az öregúr elolvasta, majd eltette. Most döbönt csak rá, hogy a kislánynak még a nevét sem tudta eddig. És hogy ő sem mutatkozott be neki. Kecsesen meghajolt ültében, mint Jávor Pál, amikor a magyar dzsentrit játssza, és mondta a nevét: „Barát Mihály.”

Amikor felállt, hogy kimenjenek a presszóból, a kislány gödröcskével kísért kedves mosolyával fordult az öregúr felé. „Kérhetnék valamit magától, Mihály?”

- Rendelkezzen velem, Szilvike.
- Meg vagyok szorulva. Szeretnék húszezer forintot kérni. Kölcsön.

Az öregúr két darab tízezrest vett ki a pénztárcájából, és rezzenéstelen arccal nyújtotta át a kislánynak: „Parancsoljon. Megadja, amikor tudja.”

Másnap az öregúr szándékosan nem a hét harminchármas járatra ült. Nem szeretett volna a kislánnyal találkozni. Mintha hibás lenne valamiért, amiért röstelkednie kellett volna. Talán úgy gondolta, hogy korai lenne őt az adóságra emlékeztetni. No meg azt remélte, hogy a kislány jelentkezik előbb, felhívja. De a telefon nem csörgött, sem otthon, sem a munkahelyén. Illetve, amikor megcsörrent, izgatottan gondolt arra, hátha őt keresik. Egyszer sem őt keresték. Meg amúgy sem igen szokták. Ezért a következő napon már a szokásos időben szállt fel a buszra, és nagyon remélte, hogy látja majd a kislányt, beszélhet vele. Ennek már a gondolatától is elöntötte a forróság. Ám a Körtérnél nem volt ott a kedves arcocská. Nem volt ott a rá következő napon, majd az azt követő napokon sem. Az öregúr megijedt, rosszat sejtett. Váltogatni kezdte a járatokat, hátha. De nem. A kislány nem szállt fel többé a piros hetesre. Legalább is akkor nem, ha az öregúr rajta volt. Aztán várt rá a fasori gimnázium előtt is. Amikor az órák után kirajzanak a tanulók, fiúk és lányok vegyesen. A kislány nem volt közöttük. Egyszer még azt a bátorságot is vette magának, hogy a kislány egyik kortársát, egy szöszi kis dundit megszólítson és érdeklődjön. „Kis-asszony, a Dubrovskaja Szilviát nem ismeri véletlenül?” A dundi szöszi sohasem hallotta ezt a nevet, pedig ő nagyjából mindenkit ismer, volt a meglehetősen nyeglécske válasz. Így már csak egyetlen reménysugara maradt: a telefonszám, amit a kislánytól kapott.

Munka után, izgatottan tárcsázta szerkesztőségi telefonján a 3831867-et. A telefon nem csengett ki, hanem hármás giling-galang után egy gépi hang jelentkezett. A következőket mondta: „A hívott számon előfizető nem kapcsolható. A hívott számon előfizető nem kapcsolható.”

Az öregúr visszahelyezte a kagylót, és mélyet sóhajtott. Ó, Szilvi, Szilvia. Biztos, nem is az volt a neve. Majd papír zsebkendőt vett elő a zsebéből, kifújta orrát, s megtörölgette szemét. Égett a szeme, de száraz volt. Csak a szíve volt nehéz, és könnyezett valamiért.